

חיים יהודא ליב אויערבוך
ראש ישיבת "מער השמים"
ירושלים

ב"ה, ירושלים, ב' כסלו תש"י

כבוד הרב הגאון יו"ר החכם השלם
יהודא ליב הכהן מיימון (פישמאן) שליט"א
שר הדתות בישראל

אחדות"ט בעניתי בדבר אשר שאלוני לחוות דעתי בענין חידוש
הסנהדרין בזמן הזה וזה החלי בעזה"י.

מקור ההלכה בשנים ברמב"ם הל' סנהדרין פ"ד הלכה י"א וז"ל:

נראין לי הדברים שאם הסכימו כל החכמים בארץ ישראל למנות
דיינים ולסמוך אותם הרי אלו סמוכים ויז להם לדון דיני קנסות
ויז להם לסמוך לאחרים אט-כן למה היו החכמים מצטערים על הסמיכה
כדי שלא יבטלו דיני קנסות מישראל לפי שישראל מפורזין ואי אפשר
היסכימו כולן ואם היה שם סמוך מפי סמוך אינו צריך דעת כולן אלא
דן דיני קנסות לכל שהרי נסמך מפי ב"ד והדבר צריך הכרע, עכ"ל.

והנה בחסו' רלב"ח בסוף הספר האריך בשלשה קונטרסים ודחה את
כל יסוד דברי מהר"י ב"י-רב. ובשלשה דרכים הוא מבטל, הוא מבטל
את הסמיכה ויסוד דבריו הם: (א) במה שכתב הרמב"ם כל החכמים
שבארץ ישראל האי "כל" דוקא הוא ולא סגי ברוב כיון דענין הסמיכה
הוא דבר חדש ואינה מצוה מפורשת בתורה צריך הסכמת כולן ולא דמי
להוראת ב"ד שמעו, ועיין שם שהאריך בדבר זה וגם בקונטרס השני
והשלישי. אמנם מהר"י ב"י-רב עמד כנגדו והעלה להלכה שאין סמיכה
מצוה חדשה ומפרט דהא דכתב הרמב"ם "כל" הוא לאו דוקא אלא כמו
בכל מקום כדאיתא במס' הוריות וכמו דמצינו בכל מקום לשון "כל"
מפרטין לא כל ממש רק רוב וגם אפילו בפסוק מפורש בתורה פירושו
רוב ולא כל ממש וגם הרמב"ם בהלכותיו ט"ל חכי וראיתו מהל'
סנהדרין פ"ה וז"ל ואין דנים לא את השבט שהורה כולו, והתם
פירושו הוא רובו ולא כולו ממש וכן מוכח מדבריו בהלכות ע"א
בפ"ד ועיי"ש. (ב) בזה שכתב הרמב"ם לפי שישראל מפורזין ואי

Handwritten text in a cursive script, likely from the 18th or 19th century. The text is written in dark ink on aged, yellowed paper. The handwriting is somewhat faded and difficult to decipher in many places due to the age and the presence of the label. The text appears to be a letter or a document, with several lines of writing across the page. Some words are more legible than others, but the overall content is mostly illegible due to the cursive style and fading.

בידיים אבל האיש אשר ראוי למנותו יאמר לו ב"ד הממנים אותו אתה רבי פלוני סמוך אתה ורשאי אתה שתדון דיני קנסות ובזה יהי' האיש ההוא סמוך והוא נקרא אלקים וידון כל הדינין ודבר זה לא יהי' כי אם בא"י ואמרו חז"ל אין סמיכה בחז"ל אבל צריך שיהי' הממנה ואותו שרוצין למנותו כולם בא"י וכשתהי' לו סמיכה בא"י הוא רשאי לדון דיני קנסות ואפילו בחז"ל וכו' ולענין אם צריך שיהיו השלשה סמוכין ואז יהיו יכולים לסמוך שום אדם יש בזה ספק ומה שנחבאר מן הש"ס שיהי' הגדול שבהם סמוך ויצטרף עמו שנים ויסמוך מי שירצה ויראה לי כי כשתהי' ההסכמה מכל החכמים והתלמידים להקדיש עליהם איש מן הישיבה וישימו אותו לראש ובלבד שיהי' זה בא"י כמו שהזכרנו הנה האיש ההוא תתקיים לו הישיבה ויהי' סמוך ויסמוך הוא אחרי כן מי שירצה שאם לא תאמר כן אי אפשר שהמצא ב"ד הגדול לעולם לפי שנצטרך שיהיה כל אחד מהם סמוך עכ"פ והקב"ה העיד שישבו שנאמר ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחילה אחרי כן יקרא לך עיר הצדק וזה יהי' בלא ספק כשישכון הבורא יתברך לבית בן-אדם יתרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ולתורה ותגדל חכמתם לפני בוא המשיח כמו שיתבאר זה בפסוקים הרבה במקרא עכ"ל הרי הדברים יוצאים מפורשים שכתב שבלי ספק תהי' הסמיכה לפני בוא המשיח ודברים אלו הם הכרעה כמו שכתב הלח"מ שם ברמב"ם וז"ל כאן כתב רבינו והדבר צריך הכרע ובפירוש המשנה הכריע הדבר ופי"ס וגם נראה מדברי הרמב"ם בפ"ה מהלכות טהרה דין ה"ז שהכריע כבפירושו למשניות שכתב מנהג הישיבות בחז"ל ע"פ שאין גורמין שם קבט מנדין אותו עד שיפייסו לבעל דינו או יעלה עמו לדין לארץ ישראל ע"כ ואם נאמר דהרמב"ם בפסקיו חזר מהכרעתו שבפי' המשניות א"כ איזו מעלה יש בא"י יותר מחז"ל שמנדין אותו לעלות לא"י ע"כ שהוא מסעם סמוכין. והנה ידוע גם במקום אשר נראה בעליל כי דברי הרמב"ם בפסקיו מנוגדין לדבריו בפי' המשניות מצוה עלינו ליישב דבריו ולחפש דרך למשנות דבריו שלא יהיו סותרין ק"ו במקום אשר דרך ברורה לפנינו שהרמב"ם לא חזר מפיו המשנה למה לנו לאפוקי

My dear Mr. [Name] [Address]
[Faint handwritten text, likely a letter or memorandum, containing several paragraphs of text.]

פלוגתא ולעשות דבריו סותרין הרי פשוט וברור יותר לומר דכוונת הרמב"ם מה שכתב והדבר צריך הכרע אין זה חזקה מעצם ההלכה דק על מה שכתב דסגי בחד סמוך וע"ז כתב דצריך הכרע אי סגי בחד או תצטרכו שלשה אבל מעצם דבריו דיט' סמיכה בזמנה"ז מזה לא חזר ואדרבא הרי חזינו שהרמב"ם כתב בפט"ו וז"ל מלקין בזמנה"ז בכל מקום מן התורה בפני שלשה סמוכין ע"כ הרי חזינו דגם בזמנה"ז יט' סמוכין ומסתבר לפרט את דברי הרמב"ם הנז' בפירוש המהר"י בי-רב הנ"ל.

והנה בהך פלוגתא סתמולקין הרלב"ח והמהר"י בי-רב סתמולקין גם הסמ"ע והש"ך ודעת הסמ"ע כדעת המהר"י בי-רב והש"ך שהרלב"ח דהנה בחו"מ סי' ע"ג ס"ק ה' כתב וז"ל ואם השבועה קדמה לחוב שמעון נמצאת השניה שבועה הוא ומכין עליה מכת מרדות וכתב ע"ז הסמ"ע בס"ק י"ז וז"ל ומכין עליה מכת מרדות דכיון דהיתה בלא התראה אין עליה מלקות דאורייתא ודקדקו הסור והמחבר לכתוב כאן מכת מרדות ולפני זה כתבו מכין אותו עד שתצא נפשו דשם מכין אותו שיקיים מצות פרעון חוב שמוסל עליו עדיין לקיימו ודינו בזה להכות אותו עד כל כך עד שיקיים המצוה משא"כ כאן מכין אותו על עבירה שכבר עבר ונשבע לשוא וק"ל עכ"ל. היוצא מדבריו דלכן מכין אותו מכת מרדות משום שהיתה בלי התראה א"כ נמצא דכל החסרון מה שלא מלקין אותו מלקות דאורייתא הוא משום שהי' בלי התראה א"כ שמעינו מדבריו דאילו היתה התראה ועדים כדת היו מלקים אותו מלקות דאורייתא מוכח מדבריו שישוד הדברים הם דברי הרמב"ם בפט"ו דשם הכריע הרמב"ם שהסמיכה נהגת גם בזמנה"ז ובעינן התראה ודרישה וחקירה ואז מלקין אותו מלקות דאורייתא. נמצא שהסמ"ע הולך בשיטת המהר"י בי-רב בפירוש להרמב"ם ולא כדברי הרלב"ח.

אמנם הש"ך שם בס"ק ט"ז מקשה על הסמ"ע וכתב עליו וז"ל ובחנם כתב כיון דהיתה בלי התראה דבל"א כל מלקות דהאידנא אינו אלא מכת מרדות כמ"ס הרמב"ם ז"ל בפט"ו מהל' סנהדרין דכל מלקות שמלקין דייני חו"ל בכל מקום אינה אלא מכות מרדות עכ"ל והפ"י בא"י נמי דוקא כשיט' סמיכה וכמ"ס הרמב"ם סוף פ"ה מהלכות סנהדרין והאידנא אין סמיכה וכמו שכתבנו מדברי הרמב"ם בפ"ד מהלכות סנהדרין עכ"ל

הש"ך. היוצא מדבריו דס"ל כשיטת הרילב"ח דאין סמיכה בזמנה"ז ומפרש את דברי הרמב"ם שבפ"ד שכתב והדבר צריך הכרע כמו שמפרש הרילב"ח.

אמנם עצם דברי הש"ך תמוהין לי דהלא הוא בעצמו איין את המקומות שבדברי הרמב"ם והנראה מדברי הרמב"ם הוא בדברי הסמ"ע דהנה הם כפס"ז הלכה ו' כתב החור הקדמה שמורה שזה להלקות את המהוויב מלקות ובהלכה ב' ובהל' ג' הוא מבאר את דיני מלקות שבחו"ל שאינו אלא מכות מדרות ובהלכה ג' מבאר הרמב"ם שדיני מלקות בזהב אף בזמנה"ז וע"י סמוכין ובא"י וא"כ איך כתב הש"ך דכל מלקות דהאי-דנא אינו אלא מכות מדרות הרי מפורש יוצא מדברי הרמב"ם שבא"י וסמוכין הוי מלקות דאורייתא והרמב"ם כתב דזהו גם בזמן הזה. ועוד הרי בעל המאמר השולחן ערוך בא"י הוא דנשנית והוא בעצמו ס"ל דיש סמוכין בזמן הזה כמו"ס בפירושו על הסור בסי' רצ"ה וגם הב"י בעצמו היה בין הנסמכין וא"כ מה היה קושייתו על הסמ"ע וגם אפי' לפירוש הרילב"ח שפירש דמה שהרמב"ם כתב והדבר צריך הכרע הוא בעצם דין הטמיכה בזמנה"ז הרי גם לדבריו אין הרמב"ם חזר לגמרי מדבריו רק שהדבר נשאר עדיין בטפק וצריך הכרע וא"כ איך כתב הש"ך דבר פסוט וברור בלי טפק שאין האידנא סמיכה, ולכן נלענ"ד דדברי הסמ"ע ברו-רים יותר כמו שפירשתי.

וכמו כן איתנו ברמב"ן על התורה בפרשת מטעי טי' ל"ה בפסוק כ"ט והיו אלה לכם לחוקת משפט לדורותיכם בכל מושבותיכם וז"ל אבל לא מצאתי מצוה זו שחלוי בזמן הבית שיאמר בה לדורותיכם בכל מושבותיכם כי זה יורה אפילו על זמן הגלות בח"ל כמו שנאמר בשביתה חג השבועות ובאיסור חדש לחייב בהם בחו"ל ובזמנה"ז שלא נחלה אותה בעומר ובמנחת חדשה וכו' ואולי הם דורשים אלה לכם לחוקת משפט על טהודרין וכו' ויאמר שהאי' לבו לדורות אדה שופטת אפי' לאחר חורבן לדון דיני קנסות וחבלות וכל דבר שבממון ולל מלקות ארבעים עב"ל והרבה מגדולי המפרשים מביאים דברי רמב"ן אלו להלכה ודעתו כדעת הרמב"ם דודאי יחי' ע"י סמיכה.

אמנם לכאורה מצינו שתירה לדברי הרמב"ן אלו מדברי הרמב"ן

בעצמו בחידושי ליבמות פ"ד שהקשה איך בזמן הזה מקבלין גרים ואיך אפשר למישרי בבת ישראל והא אין ב"ד יכולין לעקור דבר-תורה בקום ועסה וחירץ מהא דאמרינן בכריתות דף ס' אלא מעתה האידנא דליכא קרבן לא נקבל גרים אמר רב נחמן בר יצחק וכי יגור אחכם גר אשר בתוככם ופירש"י שם לדורותיכם אע"כ דליכא מקדש ות"כ מדכתיב לדורו-תיכם אמרינן דבכל הדורות מקבלין גרים אף בזמן הזה דליכא מומחין ע"כ נמצא דהרמב"ן פ"ל דפירוש מלת לדורותיכם מורה לנו דלא בעינן מומחין דאף בזמן דליכא מומחין מקבלין גרים א"כ לפי"ז אין דאי' דהרמב"ן פ"ל כהרמב"ם דיש סמיכה בזה"ז דהא לדורותיכם משמע בכל ענין לדורות עולם אף דאין סמוכין אמנם מה בעינן פורתא ברהא דאין הדברים סותרין זה לזה דהאמת היא דליכא דכתיב לדורותיכם משמע לדורות עולם אף בלי מומחין וסמוכין כמו שכתב בחידושי ליבמות אבל בפירושו להחזרה כוונתו אחרת דיש אינו מדייק הרמב"ן דק שמלת לדורותיכם דק הרמב"ן מדייק מהא דכתיב אלה לכם "לחוקת משפט" ובהו מדייק הרמב"ן כדאי על הסנהדרין הנזכרים תמיד בפרשה דהלא זה לסורו : ואולי הם יורשים אלה לכם לחוקת משפט וכו' הצדה דנפסח אפי' לאחר החורבן וכו' וכו' ובהו צדקו גדולי הספרדים שכתבו דמשמע בזה דדעת הרמב"ן כהרמב"ם דיש סמוכין בזמנא"ז מכיון דדיוקנו של הרמב"ן הוא מ"לחוקת משפט" א"כ מה חוקה לא נשתנה אף משפט לא נשתנה וכסם שמספט צריכה מומחין כמו"כ אף לאחר החורבן יהיו מומחין וסמוכין והוה כדעת הרמב"ן.

ובעיסה זו יש גם לבאר דברי החוט' בקידושין ס"ב שהקשו איך אנו מקבלין גרים בזמנא"ז וחירצו בני תירוצים בחירוף הראשון חירצו מסוס דאנן עליהו דקמאי אבדינן מזה החירוף משמע דהאמת בעינן מומחין וסמוכין גם בזמנא"ז דק איפא שאין היכולת להיות סמוכין ומומחין אזי אנו עושים עליהו דקמאי אבל עצם דין סמיכה לא נתבטלה והיכן שיש באפשרות לקיים מצות סמיכה אנו מחוייבין לקיימו דק היכא שאין האפשרות לכך אנו סומכין על עליהו דקמאי, נמצא דחירוף זה של החוט' מכוון עם שיטת דברי החפ"ז בי-רב דעצם מצות סמיכה לא נתבטלה במקום שיש האפשרות לכך. והחירוף השני של החוט' שחירצו בטס הר'

בתנאי דבור כתוב לדורותיכם דהתורה לא תקפידה על מומחין כיון
 ולדורות הוא דכתיב משמע לכל זמן אף לאחר החורבן נמצא דתירוצ
 זה ס"ל דגם עצם הדין של מומחין בתבטל בזמן הזה בעברי הרילב"ח
 דאין סמוכין בזמנ"ז ע"י שיכוח אליהו דק' הוא דאנו מקבלים גרים הוא
 מפני שלא צריכים מומחין וסמוכין כיון דכתיב לדורותיכם. היוצא
 דסני התירוצים שבתוס' הוא סני השיטות של הפה"י הי"דב והרילב"ח.
 והנה לכאורה הרי יש לומר דהב"מ בין סני התירוצים שבתוס' הוא
 לתירוצ קמא שתירצו דאנו שליחותייהו דקמאי עבדינן נמצא שאין זה
 רק מדרבנן ולתירוצ השני שתירצו ולא בעינן סמוכין משום דכתיב
 לדורותיכם נמצא דס"ל דדין זה הוא מדאורייתא דהתורה תקפידה על
 מומחין וסמוכין רק כשיש מומחין וסמוכין אבל לדורות הבאים שלא
 יהיו סמוכין אין צריכין סמוכין וזה הוא פדיו התורה. אמנם אם נאמר
 כן הרי תקשה פשוט לשון הגמ' בכריתות דף ס' דאמרינן סה לדורותיכם
 וכו' הרי משמע במגורא זו דהוי מדאורייתא, ולכן צריך לומר דגם
 לתירוצ הראשון שבתוס' שתירצו משום שליחותייהו דקמאי עבדינן גם
 דין זה הוא מדאורייתא דשליחות כזו יש לה חוקף כדיו תורה, וכן
 התורה מופיל שליחותייהו דקמאי נמצא לפי"ז דאין לתירוצ הראשון
 וסני שבתוס' לשניהם הוי קבלת גרים בזמנ"ז מדאורייתא רק החילוק
 הוא דתירוצ הראשון ס"ל דגם האידנא בעינן סמוכין ומומחין ודין
 הסמיכה לא בתבטלה רק אנו סמוכין על שליחותייהו דקמאי ותירוצ
 השני ס"ל דבכלל לא בעינן בזמן הזה סמוכין משום דלדורותיכם כתוב
 וכו"כ כתב הנתיבות בפ"א סק"א וז"ל הנה בזה דעבדינן שליחותייהו
 משמע מהס"ס שהוא רק מדרבנן דהא קאמרינן משום נעילה דלת וכו"כ
 לפי"ז הוי תקנתא דרבנן אמנם לפיענ"ד דבאמת הוא מדאורייתא רק
 שנמסר לחכמים ולא עשו אותנו שלוחין רק במקום שיש נעילה דלת חזק
 דהא מקבלים גרים בזמן הזה הוא ממש דעבדינן שליחותייהו וקידושי
 קידושין וכו' ופי"ס הרי מפורט שגם שליחותייהו דקמאי הוא מדאו-
 ריתא. וגם לתירוצ הראשון שבתוס' הוא מדאורייתא רק הביאור בין
 סני אלו התירוצים שבתוס' נ"ל לבאר דבאמת התוס' ס"ל כסני התירוצים
 וגם בתירוצ הראשון ידעו מהך דלדורותיכם רק בתירוצ הראשון סבירי

דאף האבן אנוסים כיום פלקיים מצות סמוכין ומוטחין מ"ט מצוה זו
לא נתבטלה מפני שאנו אנוסין פלקיימה ודין התורה ומצוה זו
לעולם עומדת וגם כיום אחרי התורכן לא נתבטלה מצות מינוי בי"ד
סמוכין ומוטחין ועלינו לקיימה ומכיון שכך במקום שיש לנו היכ-
ולת לקיים מצוה זו אם לא השלימותה לכה"פ בחלקה עלינו להשתמש
בכך ומכיון שיש לנו העצה ששליחות דקמאי אנו עושין ולכן רק מסעם
זה אנו מקבלים גרים וכו' וכמו שמצינו גבי שאר אנוסין שמצות
התורה כמו גבי פסח פסחים פ"ט מ"א מי שהיתה טמא או בדרך רחוקה
ולא עשה את הראשון יעשה את השני שגב או נאנס ולא עשה את הראשון
יעשה את השני וכו' ופירש שם הרע"ב דטמא או מי שהיה בדרך רחוקה
פטרן הכתוב מלעשים פסח ראשון וכו' לפיכך אם לא עשה פסח שני פסח-
דין מן הכרת משא"כ שובג או נאנס הייבין הם בפסח ראשון אלא שגב
ואנוס עכבתו וע"כ כשהזכירו לא עשו פסח שני הייבין בכרת עכ"ל א"כ
הרי חזינו אותו החסיד דהייבא שהפסח הוא מסעם וזונו לא נפקע
המצוה ממנו רק האנוס הוא עבד אבל לא פסור וא"כ גם בנד"ד דהא
דאנחנו אנוסין ואין בידינו פלקיים מצות מינוי דינים סמוכין
ומוטחין אין זה עדיין נקרא שהתורה פסרה אותנו מכל המצוה ארבע
אנו מחויבים להשתדל לקיימה בכל מה דאפשר וכמו"כ הדין גבי נאנס
ולא התפלל דמחויב להשלים את התפילה בתפילה הסמוכה עיין בשו"ע
או"ח ק"ח סק"א אבל התירוך השני שהתוס' פ"ל כמו דאמרינן בקבלת
גרים דאין מצוה שמיכה האידנא משום דכתיב לירדותיכם ה"ה בכל
הדינים.

אמנם באמת יש להבין ולהסביר מהו הדין דאמרינן בגמ' דאנו
שליחותיהו דקמאי עבדינן אם זהו מסעם שליחות איך מצינו שתוייל
שליחות כזאת הלא בכל שליחות דעלמא בעינן מינוי שליחות שימנה
המשלה את השליח וכאן הרי המשלה מת ובטלה השליחות וא"כ איך
יוכל להועיל שליחותיהו הלא אין כאן כל היסוד של שליחות אבל
האמת אין זה קושיא דהרי מצינו כבר שמועיל גם שליחות כזאת אף
בלי שום מינוי דהא הרמב"ם כתב בפ"ד מהל' תרומה ה"ג דתרומה לא
בקי שליחות כמו בעלמא ואפי' בגילוי דעת בעלמא שרוצה לתרום סגי

1. The first part of the paper is devoted to a general
discussion of the problem. It is shown that the
problem is of great importance in the theory of
functions. The problem is to find the function
which is analytic in the interior of the unit circle
and which takes the value 1 at the point 1. It is
shown that the function which satisfies these
conditions is the function $f(z) = \frac{1+z}{2}$. This
function is analytic in the interior of the unit circle
and it takes the value 1 at the point 1. It is
shown that this function is the only function which
satisfies these conditions. The proof of this
theorem is given in the next section.

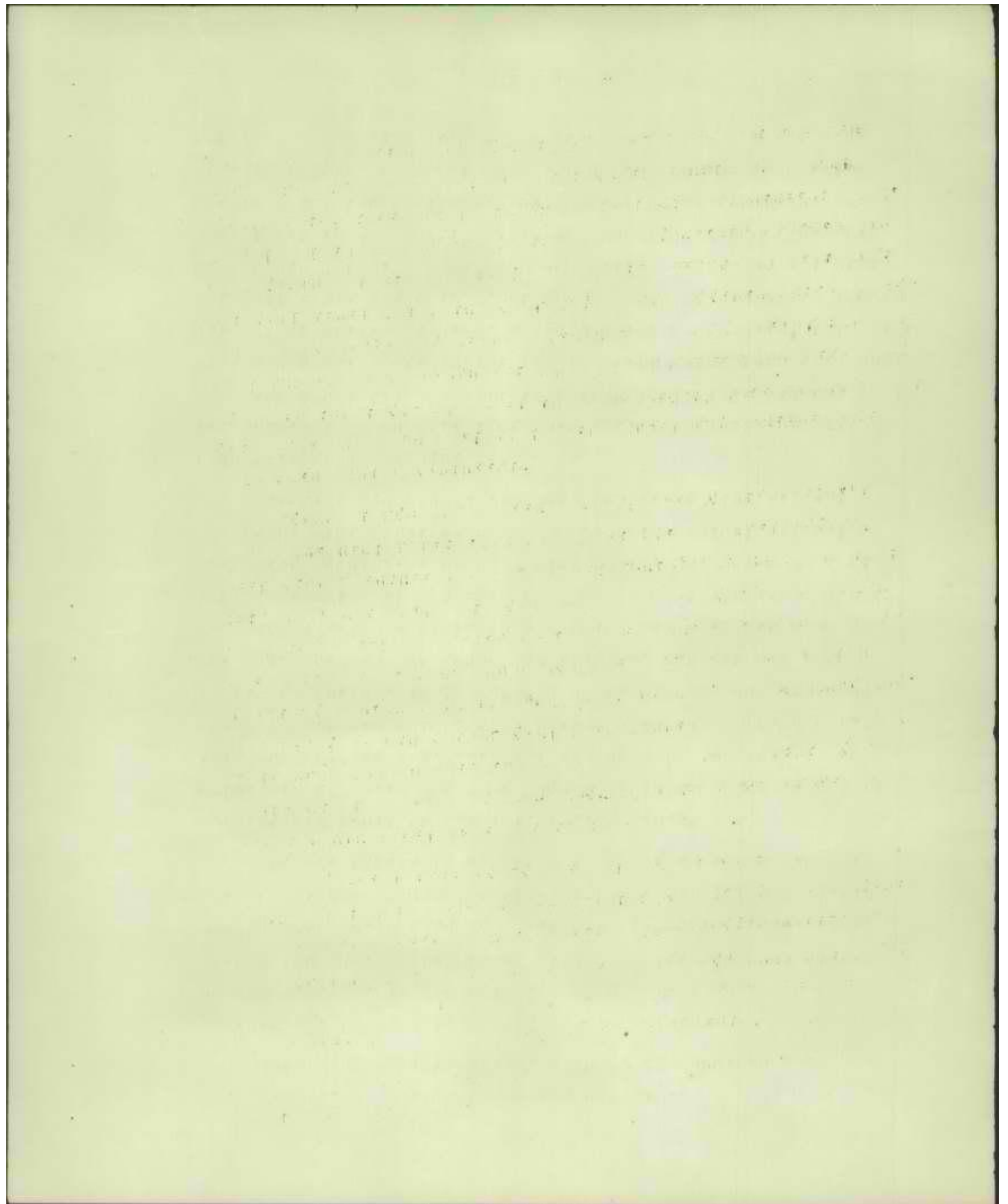
2. In the second part of the paper, the problem is
generalized. It is shown that the function which
satisfies the conditions is the function $f(z) = \frac{1+z}{2}$.
It is shown that this function is the only function
which satisfies these conditions. The proof of this
theorem is given in the next section.

וכן נמשך בשו"ע יו"ד ה"א ה"א דבני"ז בפ"ז ה"ק ט"ז וכן איתא
בגמ' בדריש ל"ו ע"ב ובר"ן שם מבואר להדיא שבתרומה לא בעינן
שליחות במזר, ואריך לומר דגם הא דאמרינן בכ"מ שליחותיהו דקמאי
עבדינן אין זה בכנס בגדר שליחות משם עם כל הדינים הכרוכים בה
דק השליחות כגון הוא שם מושאל בלבד ומכונה היא רק שחשבינו הרשו
לנו לדון ונתנו לנו רשות על כך אבל לא מספיק שליחות גמורה וממילא
אין כאן כל הדינים של מינוי השליחות ושיהא המטלה קיים, וכן מבואר
בר"ן דהא דאמרינן שליחותיהו דקמאי עבדינן כלומר דהראשונים שאלו
על כבודם והרשו לנו אף בהדיחוס להורות ולדון והוי בהו כמו ששנו
לנו שלוחים לבצע את הדין ולכן שפיר אמרינן דשליחותיהו שגלו
דקמא דביחא לנו בשליחותיהו.

ולדברינו אלה טרה קושיית בעל ערך ט"י על הו"מ ט"י י"ד
טק"א וזהו תוכן דבריו וקשה דהא עכשיו דליכא שמוכין כלל איך
סייך לומר שליחותיהו דקמאי עבדינן והתו"מ בפ' המבשר הקשו כן
וכו' ואבי תפוח איך קשו עליה על דבר שלא בא לעולם וגם השליח לא
בא לעולם ועיין פ"ז בנזיר דף י"ב דהיכא דלא פגי קמיז השתא לא
מצי מסוי עליה ומצאתי בתת"ס חלק הו"מ ט"י פ"ד עזר בהו וכתב
דאינו אלא בחינת רשות ולעב"ד קשה מדברי הרמב"ם "כתב בפ"ד מהל'
פנהדרין דאין כוח לפוטק ליתן רשות לאחרים דק הם שניהם בא"י,
ועוד הרבה להקשות בס"י י"ז הנ"ז וגם הקשה דהא דשלוחו של אדם
כמותו הוא דק בקיים אבל כשמת בטלה השליחות וכמ"ס ברט"י ב"ק דף
ק"ד ותוספות גיטין דף י"ג וכו' ועי"ש עכ"ל.

אבל לפי דברינו דלפיל אין כאן שום קושיא והאמת היא כמו
שחזק ביצאנו שביא מהח"ס דשליחותיהו דקמאי הוא לא מספיק שליחות
משם רק בגדר בחינת רשות ולא סייך כאן כל הכללים השנויים בהל'
שליחות ומה שח"ק מדברי הרמב"ם אינו דומה כלל דהתם הרי נותנים
משם את הסמיכה ובדוראי העינן שיהא במקור שניהם בא"י משא"כ
בשליחותיהו דקמאי אין זה בכלל בגוררי השליחות.

הנה בעיקר הדין דשליחותיהו דקמאי כתב הנהיבות בפ"א טק"א
שהוא מדאורייתא עי"ש שהביא דשיטת הרמב"ן והרשב"א הוא

דעליחותייטו דקמאי הוא מדרבנן עיי"ש ויש להעיר על שכתב בפטיטות
דסיטת הרמב"ן הוא דהוי מדרבנן וכן אמת דמתחלת דבריו בראה דס"ל
שהוא מדרבנן אבל בסוף דבריו אין משמע כן דבחיידוטינו למס' יבמות
דף מ"ו בהתחלת הדברים בראה הרמב"ן לומר דהוי מדרבנן אבל בסוף
דבריו טיים ואפשר דמן התורה אפילו הדיוטות דנין בשליחותייטו
דטומחין ולשון "דנין" משמע דגם בדיני מעונות דלשון דנין אינו
נופל על ענין קבלת גרים רק על ענייני מעונות וכדומה ואדרבה
מדברי רמב"ן אלו משמע דס"ל דהוי מן התורה.

והנה אחרי שכתבו יש ליישב מה שנקטו התוס' והקצת"ח דלמה
במס' סנהדרין מפורטין בגמ' הטעם על המענה משום תקנת נעילת דלת
דמשמע שזהו רק תקנתא דרבנן ולא מדאורייתא ובמס' ב"ק פ"ד ובגמ' סנהדרין
אמרין בגמ' הטעם דעליחותייטו דקמאי קט עבדינן דלמה טיבו הבריי-
תות מהטעם דהמשנה ולא אמרו גם משום תקנת נעילת דלת, ונ"ל דבזמן
המענה שהיה עדיין סמיכה ולא היה החשש קיים למעשה משום ביטול
מצוה זו לכן אמרו דאחרי זמן שלא יהי' ביכולתנו לשמור נוכל לדון
משעם נעילת דלת אבל בזמן הבריות ענין הסמיכה לא היתה כבר
נמשכת אז יחששו שגא יתבטל מצוה זו ותשתכח לגמרי לכן תקנו דמשעם
שליחותייטו דקמאי עבדינן נוכל לדון וזהו מדאורייתא וכמו שביארנו
דענין שליחותייטו דקמאי הוא במעגרת ענין הסמיכה. ולכן הב"י שהוא
הי' אחד מהבוסטין ודעתו גם כדעת הרמב"ם דיש סמיכה בזמנא"ז לכן
ספיר הוא מוחלט בטעם דעליחותייטו דקמאי עבדינן כדאיתא בדבריו
בריש הלכות דיינים על הסור ולא הביא התירוצ' השני של התוס' דתירצו
דהטעם הוא משום "לדורותיכם" וכו'.

ואת"ז מצאתי גם בחידושי הרי"ם לתו"מ עיי"א שכתב וז"ל ואפשר
לומר דהב"י אזיל לטעמיה שפסק כהרמב"ם ז"ל דכשיטכיתו כולם יהי'
גם עכשיו דין שמוכין וכו' ולפיכך לא הביא התירוצ' דלדורותיכם
וכו' ועיי"ש.

אמנם לכאורה אנו מוצאים שחירה בדברי הב"י דכתב פ"י של"ח
אוח ק' תו"מ וז"ל הסור והיטב לה קוצ' בפית ואינה אוכלת או שהיתה
צמאה ואינה יכולה לאכול ככולן מיכעיה בגמ' אם לוקח או לאו ולא

1870

1. The first part of the book is devoted to a general history of the subject, and to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

2. The second part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

3. The third part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

4. The fourth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

5. The fifth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

6. The sixth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

7. The seventh part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

8. The eighth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

9. The ninth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

10. The tenth part of the book is devoted to a description of the various methods which have been employed for its investigation. It is in this part that the reader will find the most interesting and valuable information on the subject.

איפשיטא ולכן אין לוקה אבל אימורה מיהא איכא עכ"ל הסוד וכחב על זה מרן הב"י וידוע דאזלינן בה לחומרה דספיקא דאורייתא הוא ופשיטא דלא לקי מספיקא וכיון דמלקות אין לנו וא"כ חזינן להדיא שהב"י חזר בו דהרי כתב בפירוט דמלקות אין לנו בזמן הזה והרי הבאנו לעיל בהדיא דה"ל כדעת הרמב"ם דיש שמיכה גם בזמנא"ז ויכולים להלקותו כשעבר על איסור תורה וא"כ איך כתב כאן בפשיטות דמלקות אין לנו בזמן הזה.

אולם אם נעיינן יט לחלק ואין כאן סתירה. והנה באמת איכא שיש איסור ברור ואין שום ספק בחיוב המלקות שפיר אמרינן שליחותיהו דקמאי עבדינן משא"כ כאן הרי עצם חיוב המלקות הוי בעיא דלא איפשיטא ומכיון דגם להגמ' היה זה מסופק לכן באופן כזה לא אמרינן כאן שליחותיהו קמאי עבדינן מכיון דלא היה כאן השליחות והגילוי דעת שנוכל להלקות דהרי זה גופא הוא ספק ולכן אין כאן סתירה וספיר כתב באופן זה הב"י דאין לנו מלקות בזמן הזה מפני דמלקות כזו אין לנו באמת בזמן הזה כמו שפירשתי.

ומדברי הרא"ש מבורר גם דיש מלקות בזמן הזה דהביא הך דינא דגמרא ואחד המקיף ואחד הניקף לוקה וכבראנו דה"ל כדעת הרמב"ם דיש הפזיזות להלקות כשיש שמוכין ומכיון שמלקות זו מבוררת לכן שפיר אפשר להלקותו גם בזמן הזה ובאמת הדין שהבאנו לעיל לא הביא באמת הרא"ש וכדברינו לעיל מפני שהמלקות כזאת אין שליחותיהו דקמאי מפני שגלהם היה מסופק אי חייבין מלקות.

וכעת נבוא לעצם המחלוקת בין המהר"י בי-רב והרלב"ח בפירוש דברי הרמב"ם והם ישנה שמיכה בזמן הזה או לא ואנו כמי אנו אריכים להכריע. ונראה לי דאין לנו בכלל להכנס ולהכריע בספיקות אם כדברי המהר"י בי-רב או כדברי הרלב"ח ונבוא לצייר לנו לו יצוייר אם תפול טעמה הגם והמהר"י בי-רב מכשיר את הגם והרלב"ח מפטיל ודאי דאנו נלך בעקבות הדורות שנפשטה והוראה דאנו אין לנו אלא דברי הסו"ק והב"י שהוא המשביר בכל הארץ או לדברי הרמ"א היוצא ביד רמה והם חמא אשר הכריעו בגדלם החלכה הפסוקה הנהוגה ואין לנו להתחב

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

אחריותם. ועתה גם לעצם השאלה אם יש סמיכה בזמן הזה או לא אף שתורה היא וללמוד אנו צריכים ויש מקום לכל לחפש ולחזות דעתו בפלפולי וחידודי דאורייתא מכל מקום להלכה ולמעשה הרי דעתו הגדולה של הב"י היא הקובעת למעשה והנה הב"י אף שבדרך כלל הוא כותב דיש סמיכה רק בדרך רמיזה ובהעברה בעלמא הרי אנו מוצאים במקום אחר דעתו המפורשת דיש לשמור בזמן הזה וזה לשונו על השור הו"מ בסי' רצ"ה סק"ב ק"ל כיון דהשתא ליכא סמוכין כי הזמניה לדינא מאי הוי, ואפשר דהשתא נמי אפשר להמציא סמוכין עפ"י מ"ש הרמב"ם ז"ל בפ"ד מהל' הנהדרין נראה לי הרבהים שאם יסכימו כל החכמים שבב"י למנות דיינים ולשמור אותם הרי אלו סמוכין ויש להם לדון דיני קנסות ויש להם לשמור לאחרים וכבר כתב כיו"ב הרשב"א בריש פרק שור שנגח ד"ה עפ"ל הרי אנו מוצאים בפירוש דעת הב"י דיש סמיכה בזמן הזה וכאן אנו רואים שהדרכי-משה שדרכו להשיג על הב"י אם יש מה להשיג ואם יש דעה חולקת מטעם שגם הוא מטכיס לדברי הב"י להלכה וא"כ הרי מהרר דעת הב"י דיש סמיכה בזמן הזה לכן הרי להלכה ולמעשה צריכים אנו לילך בעקבותיו ולפסוק הלכה כמותו כמו בכל מקום.

והנה הגאון בעל ברכי-יוסף על יו"ד סי' רמ"ב מביא את דברי הב"י הג"ל שבסי' רצ"ה וכתב עליו מפני דס"ל דהלכה היא כן דבעינן סמוכין ורמז ע"ז העובדה של המהר"י בי-רב ועיי"ש.

והנה גם דעת הגאון בעל כלי חמדה הוא ג"כ הולך בעקבות המהר"י בי-רב ועיין בדבריו בפ' סופטים שהוא חולק שם על הרלב"ם בספרו דף צ"ו שהביא גם רא"י מסו"ע התביא, ומכל דבריו שם נראה שדעתו נוטה כהמהר"י בי-רב דיש סמיכה בזמנא וכן הביא בשם רבו הגאון בעל יסודות ישראל. וכן נמו"ב שם בענין הגרעק"א והתת"ס לבנות מזבח בזמן הזה ועיין שם כל דבריו. חזינן מכל הנני שגדולים אלו עשו את אשר ביכולתם לקיים מצוה זו כל השתכח ח"ו מישראל ולהחזיר את הכשרה ליושנה.

וכן עיין להמבי"ס בקרית ספר על הרמב"ם בפ"ד מה' הנהדרין וז"ל והנה כמו עשר שנים בשנת הרה"ן הסכימו רוב חכמי ישראל

[Faint, illegible handwriting covering the page]

שבא"י לסמוך את הגדול הדורנו מורינו הרב ר' יעקב בי רב ז"ל והוא
ממך קצת מחלמידיו המובהקים וברכבתו מפי עליון להחזיר קטרת
ליושנה אמן עכ"ל.

והנה בדיון אם המוסמך צריך להיות בעל תורה בכל מקצועות
התורה או שמספיק אם יודע ענין או מקצת אחד על בוריו אי יכול
להיות מוסמך כתב הרמב"ם בה' שנהדרין פרק ד' ה"ח וז"ל צריך להיות
ראוי לתורה בכל התורה כולה ולא מספיק מה שידע ענין זה על
בוריו עכ"ל א"כ הרי חזינו בדפנינו שהמוסמך יהי' ראוי לדון ולהו-
דו בכל התורה כולה ולא מספיק מה שידע ענין אחד על בוריו.
מ"מ הרי כתב בעל נפש חיה סי' א' דאם כל ישראל מסכימים הרי אינו
מומחה כמומחה דמי וחביא ראוי שנהדרין דף ג' אלא מעתה טעו ולא
ישלמו פירוש"י שם כיון דברשות קעבדי הוי ליה זאינו מומחה כמומחה
דמי וכו' עכ"ל הרי חזינו דעתו דאם כל ישראל מסכימים יכולים
לסמוך אע"פ שאינו יודע כל התורה כולה ומכיון שכולם מסכימים הוי
שאינו מומחה כמומחה ויש הרבה לתפל בזה אם אנו לומדים מעירוב
פרשיות או מאלוקים בענין אי דין הדינות דיניהם דין או לא
מכ"מ לא רציתי להאריך כי אין כאן מקומו.

ועיין בדברימהר"י בי-רב בתשו' הרילב"ח שם שמביא ראוי' מהא
דאיתא בעירובין דף מ"ג דבי"ד הגדול יהי' באמת קודם ביאת המשיח
צדקנו דהא הגמ' הוא דקאמר דיבוא לפני ב"ד הגדול דאל"כ אלא שאנו
צריכים לחכות על אליהו שהוא יסמוך איך הוא אפשר הלא הוא מלאך
והמסיכה צריכה להיות ע"י אדם ולא ע"י מלאך עיי"ש. היוצא מהדברים
דאנו בעצמנו צריכים לקיים את מצות שנהדרין ואף שאין אנו ראויים
לכך ויעיין במחצית השקל או"ח סי' קפ"א ס"ק א' וז"ל שיהי' שיבת
ציון ברחמים אעפ"י שלא תהי' זכותם מספיק וכו' ועיי"ש.

ופה המקום להוסיף ע"ז שרבים מתקשים למה לא הביא הב"י בפסקי
הלכותיו דגם בזמן הזה יכולים לסמוך ולמה כתב וגלה דעתו בפירושו
דף דרך אגב בעלמא, יש להבין כי מטעם פשוט נמנע הב"י מלהבליט
פסק הלכה זו היות כי דרכי התורה ודרכיו דרכי נועם ונתיבותיה
שלום ולא היה ברצונו להקים סערה בזמנו ולא רצה שתקום מחלוקת

אשר וודאי הכשרתה היתה יוצאת ללחם וכפרט אחרי מה שקרה עם המהר"י
ב'ל-רב אחרי שנתמך וסמך שהוא נמצא מעיד באחת מאגדותיו "כמעט
שקרה לי מה שקרה לר' יהודה בן בבא ז"ל כי קמו שני מלשינים עלי
על לא חמט בכפי והוצאתי לאצת לחו"ל ובאגרת אחרת הוא כותב שברח
מן הבית והעמין קטרג והשליטנות רצו להאריס דכוסו ועוד ועוד. ולכן
לא היה ברצון הב"י לחפש את המערה הזו והסתפק כמה שגלה ורמז
דעתו בכמה מקומות, אבל דעתו בלוי' ובדורה. ולכן בזמן הזה שזכינו
בחסדי ד' להיות שרונים על אדמתנו בלי מעבור מלכיות ירות ופחד
זרים ועריצים הרי מידנו לחפש את ענין המליכה והמנהדרין ולחפש
את העשרה ליושנה.

אמנם ברצונו את גודל האחריות המוטלת בהתעסקות ענינים אלה
ולכל התעורר המערה מחדש ומכיון שדרכי התורה נועם ונתיבותיה שלום
על כל הנני מפקיך מלכין זה כפי שהלכתי עד כה אחרי שטמעת שכתב
יצאו עוררין על ענין זה על כן באתי להציג לידך"ב הרב הגאון
יהודה ליב הכהן מיימון (פיטמאן) דרך חדשה בזו שדרכיה יהי' נועם
ונתיבותיה שלום ונבקשך בבקשה כפולה ומכופלת אף כי בך נתקיים
יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך וכעם שבעבר גברה ידיך
על המלעיגים מאחינו ועל המציקים מאויבינו וזכיה להיות שר וגדול
בישראל והיות שמוכתר אתה במידת אהרן הכהן אהב שלום ורודף שלום
מזה מאליו שלא צריכים להשתמש בתשובה זו למעשה אלא רק להלכה,
אמנם בתשובה כפי שאבאר לקמן בענף ב' שהיה דרך חדשה אשר ברצות
ה' יכולים לקוות כי לא יצאו עוררין על זה ואני חושב שכה' המה"ב
ימצא סיפוק לבפסו השיטה זו ויהא שלום על ישראל ורבנו.

זה החלי בעזה"י.

ענף "ב"

אמנם יש לנו להעיר על דברי הקצות סי' א' המבאנו לעיל בסתי-
רת הסוגיות בין פ"ק דמנהדרין ובין פרק החובל ופרק המגרש. ובסני-
הדרין איתא טעמא דנעילת דלת והחובל והמגרש טעמא דשליחותיהו
דעמאי עבדין, ומטני ע"כ ומחלק דמוביא דמנהדרין קאי על המסנה
ובתקופת המסנה עדיין היו סמוכין והפיקין דין סמוכין רק מהוראות

והלואות ומסכנות הנעילות דלת אהל שחר הסוגיות קני בזמן התלמוד
דכבר לא היו שמוכין ולכן אריכים אנו למעט השליחותיהו קעבדינו.
ויש להעיר על חרצו למרות שפעם חלוקו הוא מוסבר ומובן מ"מ
לא עולה הוא יפה עם סוגיות הגמרא בהחולל והמגורו דלפי דבריו
בהודאות והלואות לא זקוקים אנו למעט השליחותיהו קעבדינו
וסוגיות אלו כתבו להדיא דגם בהודאות והלואות הטעם מיום שליחות-
יהו וצ"ע כעת.

בחזור לדברינו הטעם השליחותיהו דהבאנו בענף א'. את קושיה
הת"ס הביאו הערך ש' דהקשה אין שייך כאן בכלל המושג שליחותיהו
קעבדינו השליחות שייך רק כהמשלח חי אבל במוחו בטלה השליחות
א"כ בזמן שאין שמוכין בדרך לא שייך לומר שליחותיהו וכו'.

וב"ל להסביר ולתרוץ טעם שליחותיהו דהנה בקדושין דף מ"ה
הני בי תרי חוי שחי חמרא וכו' ודלמא ארצויי ארצי קמיה וכו'
וכתב שם הרא"ש מטעם שליחות דכיון דגילה דעתו בהפך בה חוי זכות
וזכין לאדם שלא בפניו והוא כמנהגו לשליח ולמרות שבשליחות בעי
מנזי זה הוא כמנזי א"כ לפי"ז יש לחלק בין שני סוגי שליחות -
שליחות במנזי ממש ובין שליחות זמניות מטעם זכיה דבשליחות ממש
באמת בעי חי המשלח כי הוא ימנהגו השליחותו קעבדי במקומו, מה
שא"כ דהמנזי נובע מזכיה א"כ ישורק זכיה למשלח וגם לאחר מותו
השליחות חלה וכדוגמת כאן דזכיה גדולה לשמוכין למרות שכבר אינם
בחיים שידונו על הדינים שנכללו בשליחותיהו קעבדינו והפיר חוי
שלוותיהם גם שאין שמוכים. אמנם שליחות זו הנובעת מזכיה חוי רק
מדרבנן לראשונים הסוברים דזכיה לקטן חוי מטעם שליחות ומדרבנן
והמה החוט' בכתובות דף י"ח ותוס' שבהדין דף ט"ז לענין טבילת גר
קטן וכן גר"ן בפ"ב דקדושין לענין חלוקת הדרך והסברא היא היות
והמשלח הוא קטן ואינו בר מנזי שליח לכן חוי הזכיה עבורו שהיא
מטעם שליחות דרבנן. ה"ה כאן דאינם בר מנזי שליח דכבר אינם
בחיים א"כ הזכיה עבורם שהיא מטעם שליחות ג"כ רק מדרבנן.

ולפי זה שהלכנו השליחותיהו קעבדינו חוי רק מדרבנן ז"ה
דבי"ד זה הדין בדינים דבעי שמוכים כח שמיכותן והמכותן רק מדרבנן.

לפי"ז יוכן לנו לשון הרמב"ם בפ"ד למשנה בכריתות פ"ד מ"ג וז"ל
 שאינו נקרא בי"ד בשם מוחלט אלא שמוך בא"י בין שיהיה שמוך מפי
 שמוך או שהסכימו בני ישראל וכו' עכ"ל והנה המציא כאן עם חדש
 לבי"ד שמוכים וכינהו בשם מוחלט משמע בזה דיש בי"ד למרות שדן
 דיני שמוכים ואפשר שגם מוסמך ואינו נקרא מוחלט, ומזה סוג בי"ד
 זהו? זה הסוג שהזכרנו הן דינים דבעי שמוכין, ורגם מטעם שליחות-
 תייתו קעבדינן וזהו הוי מדרבנן כדי להפליט הוה ולמנוע מעבירות
 בקרב ישראל גם כשאין שמוכין וזהו נקרא בי"ד ואינו מוחלט שלמרות
 שכתו בדינים רבים ככת בי"ד שמוך בכ"ז מכונה רק אינו מוחלט
 שמוחלט זהו בי"ד שדיניו מוסמכים אינו מפי איש ומוסמכים דאורייתא
 ובכוחו לזון בכל הדינים והדברים השייכים לסנהדרין וזהו הנקרא
 מוחלט, ובי"ד שכתו רק מטעם שליחות ומדרבנן הוי אינו מוחלט.

עוד יש לעודד בתבוי הלשון דהנה הרמב"ם בפ"א מהלכותיו בדין
 סמיכה כתב סמיכת זקנים בשלשה דהאי אמוסמכין לבי"ד ונקט לשון
 סמיכת זקנים לבי"ד וכן בתלמוד כ"כ והפוסקים המדברים בדיני
 סמיכה כתבו בלשון "סמיכת חכמים". ונ"ל דבשנוי לשון זה מונחת
 ההגדרה לשני סוגי סנהדרין ונקדים הקדמה קצרה דהנה מבוי סופטים
 היא מצוה מהתרי"ג מצוות דחובה עלינו למנות סופטים שיטפסו וידו-
 נו ויבחיגו את ישראל ומצוה זו היא מהיסודות לחיי עמנו ועצמאותו,
 ומבלעדי הסופטים לא יכוננו חיי עם וחיינו היהודיים בפרט כי
 הסופטים אמה המדריכים את איש הרהוב ועונשים וכולמים את עבירותיו
 ומתקנים תקנות לצורך הפרט והכלל ומבלעדיהם פרצות ופרעות יטלטו
 ברהוב, לכן הכרחי גם כשאין לנו שמוכין וזהו החנאי לסנהדרין
 למנות עלינו סופטים ז"א סנהדרין שיבחיגו ויזריכו את העם בפרט
 ובכלל.

הנה הרמב"ם בגלל כתיבות זו של סופטים מצא תקנה לסנהדרין
 גם בזה"ז ע"י הסכמת כל חכמי ישראל שבא"י ובקבוצם יחד יטפסו
 את הראויים לכך ולפי מהר"י בי-רה מספיק גם רוב חכמי ישראל
 לסמיכה וכמו שכתבנו באריכות בענף א'.

הנה עד כמה שגדולה והכרחית מצוה זו של מבוי סופטים

שהתנאי העיקרי בה הוא המיכה שיהיו מוטמנים הננו מוצאים בר' יהודה בן בבא שכן נפשו וישב בין שני הרים גדולים כדי לספור חסות זקנים ונפשו שהצוררים יפ"ס צוהו כמברה על דבר זה.

ר' יוחנן שכן נפשו על המיכה כי דאם שכלי המוכים ז"א שופטים יתנו החיים החברתיים והתרבותיים של העם וזהו מה שאמר הטביר לב"י ען כי מרת נפשו על החזרת עטרת המיכה ליושנה תזכה להיות מוטמך מכל חכמי ישראל וכו' ופ"י אחזור המיכה ליושנה וכו' (מגיד מיערים סוף פ' דיקרה) הנך רואה כמה גדולה מצות המיכה.

אמנם בעונותינו הרבים פ"א לאחד בהסכמה למיכה גם רוב חכמי ישראל שבא"י שמפוזרים המה מאד בדעותיהם והסקפותיהם א"כ דינו של הרמב"ם לא בר באוצ, והיות וא"א לתקן סנהדרין לפי דינו של הרמב"ם הכרחי הוא למצוא דרך אחרת להקמת סנהדרין שאת נחלתה וגדל מצותה כבר הבאנו וזהו ע"י הקמת סנהדרין דרבנן במסגרת וצורת הארגון של סנהדרין דאורייתא שיתקנו תקנות ודינו בקנסות, ויעשו נדרים ושיבות לחקי התורה ויטליטו בחיי העם את חוקי ומצות התורה ועי"כ יחזירו את עטרת ישראל ליושנה וירבו את כבוד השכינה ואת כבוד ישראל ולאס לאס ישיבו בחוקיהם ותקנותיהם שלצורך חיי העם את הסלטון המלא על העם ויעוים ואשיבה שופטין כבדאשונה ויועצין כבתחילה ועי"כ גם נעשה זכר לסנהדרין הראשונים שכבודם ודינם לא ישתכח מישראל כי הנך רואה את המסירות הנפלאה של תנאינו כדי להמשיך את המיכה לסנהדרין. וטמוכין לסנהדרין כזה יוכלו לספור הגאונים המטמנים לזה גם אם אינם רוב וזהו המכונה המיכה חכמים, כי המיכה זקנים כונתו המיכה דאורייתא.

ועד כמה שהחכמים נזהרו שלא לבטל את ההרכב זאת המושג סנהדרין גם בזמן הגלות הננו מוצאים אצל מרדכי לאחר חורבן בית ראשון בגלות בבל דדרטינן בפגילה על הפסוק ורצוני לרוב אחיו ולא לכל אחיו מלמד שפרשה ממנו סנהדרין חזינו מכאן שהרכב העם הסנהדרין נשאר גם בגולה במקום שלא יכלו לדון ולשרר כבארץ וזהו מטום כבוד ישראל שלא יסור ממנו שכלוי הרבה בסנהדרין שהוא המוסד העליון של העם וממובחרי העם שהוא הקדוש והמנהיג וזהו

The first part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It is essential for the business to have a clear and concise record of all income and expenses. This will allow the business to track its financial performance over time and identify areas for improvement. The second part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all assets and liabilities. This will allow the business to track its net worth over time and identify areas for improvement.

The third part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all debts and obligations. This will allow the business to track its financial obligations over time and identify areas for improvement. The fourth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all taxes and other legal obligations. This will allow the business to track its financial obligations over time and identify areas for improvement. The fifth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all other financial information. This will allow the business to track its financial performance over time and identify areas for improvement.

The sixth part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all other financial information. This will allow the business to track its financial performance over time and identify areas for improvement. The seventh part of the paper discusses the importance of maintaining accurate records of all other financial information. This will allow the business to track its financial performance over time and identify areas for improvement.

למרות שאיתא במכילתא מניין שאין מסייתין אלא בפני הבית ומניין שתתא
סנהדרין סמוכה למזבח ת"ל משם מזבח וכו' ע"כ וכן איתא בפרק ד'
מיתות א"כ בגלות אין לסנהדרין כל סמכות אסייתית בכ"ז לא בטלו את
הסנהדרין ובטלה גם בגלות גם שהסמכותיה היו מוגבלות וזהו בטביל
כבוד ישראל ותקונו שמתרבה ע"כ.

לפי מה שבארנו שכבוד ישראל והחזרת עטרת ישראל ליושנה דורש
הסמך סמיכת חכמים וגם אם א"א סיהיה סמיכה דאורייתא בכ"ז חובה
עלינו לסמוך סמוכים סיהיו במסגרת וגור סמוכין והמה הסמוכים
סמוכים דרבנן לפי זה גבין את הקושי שבמחלוקת הרלב"ח ומהר"י ברב
בענין סמיכה דהמעיין בהסתלסלות הענינים וחלופי החסובות לענין
סמיכה רואה דלאחר שהכמי צפת סמכו את מהר"י ברב שלה הוא סליח
דחמנה את הרב שלמה חזן לגדול חכמי ירושלים הרלב"ח שגם הוא יתן
את הסכמתו לסמיכה זו, ובא הסליח לרלב"ח לא די שמצא הסכמה לסמיכה
אלא התנגדות חריפה מצא אצלו והרלב"ח יצא בלהבת אש כנגד הסמיכה
ונראה מהחשובות שם דבסמך זאת חכמי צפת את התנגדות הרלב"ח מסכו
את ידיהם מהענין ולא נשאר גם רוב לסמיכה וענין הסמיכה הוסתק,
ובכ"ז הננו מוצאים שהסמיכה נמסכה ארבעה דורות וזהו קשה לאיזה
תועלת ולשם מה נמסכה הסמיכה אחר שהציתת את אש המחלוקת ותרבה
מסכו ידיהם ממנה ומה גם שאין אנו מוצאים בחשובותיהם כל הסמוכין
בתקופה ההיא ובטאר החשובות שבזמן ההיא איזה דמו למא שעשו ותקנו
הסמוכין שתהיה בידם כח רב, א"כ לשם מה סמכו עד ארבעה דורות,
סאחרון מן הסמוכין היה הרבי חיים ויטאל שהאלטיך הקדוש סמכו.

ולפי מה שבארנו יובן הדבר דהמסתכל בטל יטר ובקצת עיון על
מחלוקת ותקופת הסמיכה בזמן ההוא יראה דלמרות שהיתה התנגדות
חריפה מצד הרלב"ח וגם רוב חכמים לא היה להם בסוף, בכ"ז לא רצו
לבטל את דין הסמיכה שהדעותו בזמן ההוא בכדי להחזיר את עטרת
וכבוד ישראל ליושנה, וגם ששוב לא היתה סמיכה דאורייתא כי בטל
וחסר הדוב בכ"ז המסיכו בחור סמיכה דרבנן למרות שאין בכחה לחדש
חדישים ולעבר הסנים ולדון בפסות שזהו רק בסמיכה דאורייתא אבל
בכחה לתקן תקנות ולעשות שיגים וגדרים ולקנות וכן אין בכחה

לדון בענינים המפורשים בתורה כגון חובת מ"מ בבית לידון
בקנסות דרבנן ודיני כחם חלוקה ופירוש בגלל זה ובגלל
כבוד ישראל וכבוד הסוכנים והממכרים להשל הממכה לגבירי העמידה
על דרבנן וזכר לדוריתא והדי כדון פשר בין שיטת מרלכ"ח והמדר"י
ברב ובה אפשר דכולם הפכים דהיו סמוכין דרבנן כדי להתחזק
העדה ליושנה, והכו לזמן שיסכימו כל חכמי ג"י והיו סמוכים
דאורייתא.

ולפי"ז יובן מה שה"י לא הזכיר דין סמיכה בספרו המקיף
וכלל את כל הדינים ובפרט שהיה נמצא היה סמוך אליו שררה את
התלוקה שפוצה מה דין סמיכה נשאר רק דרבנן שהיו סמוך לדון
הדינים שמוכר בהם אלהים לכן לא מצא לכתוב להחיות, ובה גם
יתורץ הסתירה שב"י שה"י שפ"ס כתב שה"י "כל הסוד שהמשיט דין
חס שנייה שרור ונפק ה"י שהמשיט שררה"ז אין לנו דין סמוכין וכן
ה"י קצ"ז בדין חובת ומפתח כתב בש"ס שהיו בזה חז"ל שהיו לנו
סמוכים וזהו יותר למה שהביא ב"י דעה את הרמב"ם שהפך להיות
בזה"ל ובפרט שהיה נמצא היה מוסמך, וולם לפי שהרבנו שהמשיט
התקופה היה נשאר רק דרבנן וזוהי מדרגה דאורייתא לדרבנן וכן
שליחותיהם קבוצתו הוי ג"כ רק דרבנן לכן ב"י שפ"ס קצ"ז
קמירי בדינים המפורשים בתורה דהיי אלהים כתב שהיו לנו סמיכה
בזה"ל בכונתו סמיכה דאורייתא דהיה היה רק מוסמך דרבנן.

ולפי"ז גם יובן מה שה"י ב"י א' דהו"ט לענין הוראות וכל-
ואת וכו' הביא טעם דשליחותיהם קבוצתו ה"י א' על התוספות ולא
הביא תירוצם ה"י דילפינן מלדורותיהם והמנו פלוג מה דהיה של
להביא את ה"י ה"י, ויובן גם דברינו כי שליחותיהם קבוצתו הוי
רק דרבנן ו"א סמוכים דרבנן וזהו שדרה ה"י שהמשיט היה מוסמך
ולכן לא הביא הטעם מלדורותיהם כי כדף לו סמוכים דרבנן.

וזהו מצאנו הוראה באפנה למה שכתב"י דהממכה אל המדר"י כי רב
שהיה הממכה הרצונה היתה הממכה דאורייתא לכל דיני התורה
והממכות שבו את"כ בהרבה דורות היה רק סמיכה דרבנן ולא לכל

1871. The first of the year was a very dry one, and the crops were much injured. The weather was very hot, and the crops were much injured. The weather was very hot, and the crops were much injured.

The second of the year was a very wet one, and the crops were much injured. The weather was very cold, and the crops were much injured. The weather was very cold, and the crops were much injured.

The third of the year was a very dry one, and the crops were much injured. The weather was very hot, and the crops were much injured. The weather was very hot, and the crops were much injured.

The fourth of the year was a very wet one, and the crops were much injured. The weather was very cold, and the crops were much injured. The weather was very cold, and the crops were much injured.

דיני התורה מצאתי הנכונה לכך מלשון הסמיכה בופי פגומכו וזה לשון
הסמיכה המפורסם כי רב להרלב"ה וז"ל משפט השמן הסוד שהורידו על הכמי
א"י יא"י הסוד והסוד לא מחכמה תורה אלא כי הסכמתי א"י וזה לשון
את החכם השלם רלב"ה יא"י שיהא סמוך לרון ולהורות את בני ישראל
לכל דיני התורה ורב סמך יתקרי ומה העלתם הסכמתינו התמתי ז"ל כולם
יעקב בי רב, ע"כ לשון הסמיכה הרי רואים בפירו' מודגס "לכל דיני
התורה".

ובילו בסמיכה הנדשה בתקופת ההוראה בסוף הרב הלוי"ך הקדוש
להר"ה וויטאל זצ"ל לא כתבו הם השלים "לכל דיני התורה" וזה לשון
הסמיכה מהכתב אשר הניח ר' חנני הצניח לסמוך ע"י מהר"ר יוסף קהר
ז"ל סכמתי א"י את החכם השלם המהיר המקובל ה"ה רבי חיים וויטאל ז"ל
ולראי' בידו שידור יורה ידיו ככל דין מוסמך כתבתי ונתתי בידו
היום עשרים לעשר אלול שנת ה'תש"ו. בהנהגתו חכ"ר חיים הלשיך עכ"ל
הסמיכה, הרי אנו רואים שבסמיכה זו לא כתובה עוד "לכל דיני התורה"
והדברים התאימים כפי שכתבתי דרך הסמיכה על מהר"ר יא"י רב פירור
היה סמיכה אמיתית מן התורה וזה"כ היתה הסמיכה דע מדרכנו.

ומה בפיומו כתוב "ככל דין מוסמך" אין הכוונה מוסמך דאורייתא
דאילו היתה כוונתו כך ודאי היתה כותב הפורס כך כמו יא"י כותבים
היום כל מה דין סמיכו לנו שהוא דע כבוד לשון הסמיכה, וזהו סמיכה
הכמים.

ועתה אחרי שהיכרנו שבהדרין היו עיינים בהנהגת תקופות גם
אחרי ההורבן ובהדרין אלו היו דע לדיני פסוקות וקצוות ותקנות
וכד' והיה להם עם שבהדרין וכן הענין הזה דע כבוד ישראל שהיה
רשות עליונה לבירור העלכות המתחדשות ולקבוע על תקנות ישראל ואל
יפליא אותו הם שבהדרין דמחזק כי יתיר שהוא חכם הנכבד ביותר
בישראל דמנהגם הם שבהדרין דאיתא בר"ה מהר"ל בלעזריהו בסופו דף
פ"ה דפוס ווארשא וז"ל עם אשר דלכך יקראו שבהדרין מפני שזנבן
הדרת פנים בדין בוסריקין אלו כך עכ"ל וכן הביא לשונות בהפארת
ישראל ע"י שבהדרין פ"ה מסכת ו' הנה פ"ג וכך בקרא בלשון לאסיין
ראשיתיהם - ירוך.

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...

הסכום מדברינו אלו מנהגיהם דאורייתא ליהו כו' בצד מסכת
פרק הדיעות והלכות ובפרט באגביו כבוד הקלי כיוון הזה שחזק
המשיכה בישראל הציתה את המלכות בין המשיכו והוצרכו לעורר
בגלל זאת מדרגת המשיכה דאורייתא למדרגת המשיכה דרבנן לפי אגביו
בעלה בעדו פאלין בעדו ולא מדבריהם וכתחילה המשיכו דרבנן
ובעלה מקדושה לעדוהם מדרבנן לדאורייתא.

וכעת שזכינו למדינה עצמית וקמוץ גלויות וכבוד ישראל
החזר לישראל ובתורה, כן צריכים אנו לעדו עם המדינה ולתורה
את כבוד המשיכה ולתורה את מדרגותיה וזהו ע"י העמדת מנהגיהם
לע"י דרבנן והם יזכו בעדו לאומית שופטין כבודאיהם ויוצאין
כתחילה ויפלה לנו את אליהו הנביא שיחזיר לב בנים אל אבותם
ולא אבות אל הבנים ויחזר פרק הלכות והדיעות וזכות להסמכה את
למשיכה וזהו המה דאורייתא והכריז להחזיר לישראל את כבודו חובה
עלינו לעמוד על חסם שיהיה מנהגיהם דאורייתא במערכת המנהגיהם
הקדושה וזהו נזכה לשלטון התורה בארצנו והחזרה עטרת ישראל
ליושבה בהתבלות פניה צדקנו ובבנין בית מקדשנו בה"מ.

הק' חיים יהודה לייב אויערבאך.